



ת"פ 1269/08/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד עיסה

בית משפט השלום בראשון לציון

25 אוקטובר 2016

ת"פ 1269-08-14 מדינת ישראל נ' עיסה

בקשה מס' 7

בפני כב' השופט הבכיר, אברהם הימן

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם מוחמד עיסה

החלטה

לפני בקשת הנאשם לביטול כתב האישום על יסוד טענה כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה לפי סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן- "חוק סדר הדין הפלילי").

כתב האישום מייחס לנאשם חמישה עשר אישומים בגין עבירות של העברת רכב על ידי רכב לתיקון ב"שטחים" לפי סעיף 10(א)(7) לחוק הגבלת השימוש ורישום פעולות בחלקי רכב משומשים (מניעת גניבות), תשנ"ח-1998 (להלן- "חוק הגבלת השימוש") יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי העובדות שבחלק הכללי בכתב האישום, במועדים הרלבנטיים היה סעד בדיר (להלן- "סעד") הבעלים של מוסך דיב בכפר קאסם העוסק בתיקוני פחחות, צבע וחשמל (להלן- "החברה"), וכן הבעלים של שני רכבי גרר: האחד מסוג מיצובישי שמספרו 68-882-66 והאחר מסוג איסוזו שמספרו 90-932-12 (להלן- "גרר 1" ו- "גרר 2", בהתאמה). מוחמד בדיר (להלן- "מוחמד") היה אחראי על סידורי העבודה של גרר 1 ו- גרר 2. מתוקף תפקידו זה קיבל מוחמד פניות לגרור כלי רכב של לקוחות החברה, שלח את אנס בדיר והנאשם לבצע גרירות וגבה מהלקוחות כספים בתמורה. הנאשם עבד במועדים הרלבנטיים לכתב האישום כנהג גרר שכיר אצל סעד ומוחמד.

במועדים שונים, בתקופה שבין 12.9.13 לבין 9.12.14, הוביל הנאשם בצוותא עם סעד ומוחמד רכבים מקולקלים משטח ישראל אל שטחי הרשות הפלסטינית, באמצעות רכבי הגרר, כדי לתקנו בשטחי האחריות האזרחית הפלסטינית, על פי הנחיית מוחמד ואנס בדיר.

בפתח משפטו טען בא כוח הנאשם- כטענה מקדמית- כי יש לזכות הנאשם מהעבירות המיוחסות היות ואין באישומים המיוחסים לנאשם בכתב האישום לגלות עבירה. דומה כי בא כוח הנאשם נפל לכלל טעות בעתירתו לזיכוי הנאשם מחמת טענה מקדמית. סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי תוצאת קבלת טענה כאמור עשויה להוביל לתיקון כתב האישום או לביטולו ובוודאי לא לזיכוי נאשם. מכל מקום, ראוי לפתוח בהערה הכרחית זו על מנת להציב המסגרת המשפטית הנכונה לטענות בא כוח הנאשם.



ולגופו של עניין. בא כוח הנאשם טוען כי הנאשם עבד כנהג שכיר בחברה וכי פעל על פי הנחיות שקיבל ממוחמד, אשר היה אחראי על סידורי העבודה, ומילא אחר הוראותיו. כמו כן נטען, כי הנאשם לא ידע כי מטרת העברת הרכבים היא לצורך תיקון ופעל במסגרת תפקידו כשכיר. על פי טענה זו לא מתקיים בנאשם היסוד הנפשי הדרוש לגיבושה של העבירה, היות והנאשם פעל באופן לגיטימי כאשר מילא אחר הוראות מעסיקו, לא גבה כספים בעבור פעולות הגרירה ולא בא במגע עם בעלי הרכבים.

בא כוח המאשימה טוענת בתגובה כי יש לדחות את הבקשה היות ואין מדובר בטענה מקדמית לביטול כתב האישום כמשמעה בחוק סדר הדין הפלילי אלא בעתירה לזיכוי הנאשם. לטענתה, השאלה האם הרכבים הועברו לשטחי הרשות הפלסטינית לצורך תיקון והשאלה האם התקיים בנאשם יסוד נפשי הן שאלות עובדתיות שיתבררו בשלב שמיעת הראיות ובעת שייחשף חומר החקירה לעיני בית המשפט.

משמעותה של הטענה המקדמית לפיה העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה, היא בבחינה האם אמנם פרשת העובדות שבכתב האישום מגלמת תשתית עובדתית לכאורה לכל מרכיבי העבירה. הנוסחה הקובעת לביסוס הטענה היא **"שגם אם יודה הנאשם בכל העובדות המפורטות בכתב האישום, לא יהא בכך בסיס נאות להרשעתו בעבירה המיוחסת לו ... אשר על כן, אין טעם לקיים את הדיון על פי אותו כתב אישום, שהרי התביעה מוגבלת" להוכחת העובדות המפורטות בו בלבד**" (ראו בספרו של המלומד י. קדמי, סדר הדין בפלילים, חלק שני, בעמ' 437).

סעיף 10 (א) לחוק הגבלת השימוש קובע כדלקמן:

10. (א) העושה אחת מאלה, דינו - מאסר שלוש שנים:

...

(7) מעביר רכב באמצעות רכב אחר כדי לתקנו בשטחי האחריות האזרחית הפלסטינית בניגוד להוראות סעיף 18א(ב1)(2).".

סעיף 18א (ב1)(2) קובע כי **"לא יעביר אדם רכב באמצעות רכב אחר כדי לתקנו בשטחי האחריות האזרחית הפלסטינית"**.

בא כוח הנאשם אינו טוען כי אין בכתב האישום למלא אחר כל יסודות העבירה, ולמעשה אינו חולק על עובדות כתב האישום. טענתו היא, אפוא, כי לא התקיים בנאשם היסוד הנפשי, וכלשונו "לא הוכח היסוד הנפשי של הנאשם", היות ופעל על פי הנחיית מעסיקו ולא ידע כי מטרת העברת הרכבים לשטחי הרשות הפלסטינית היא לצורך תיקונם שם. טענה זו היא טענה עובדתית השנויה במחלוקת, שהרי על פי עובדות כתב האישום הנאשם העביר בצוותא עם אחרים רכבים באמצעות רכב אחר כדי לתקנם בשטחי האחריות האזרחית הפלסטינית. על כן ועל פי המתואר בכתב האישום ידע הנאשם אודות מטרת העברת הרכבים כאמור. ממילא ברור כי מחלוקת זו אינה יכולה להתברר בשלב מקדמי וכטענה מקדמית אלא בשלב המשפט לגופו שהרי טענה היא בירור ראיתי.



עוד מצאתי להפנות תשומת הלב לאמור בסעיף 34 יט. לחוק העונשין הקובע כי תהיה לנאשם אחריות פלילית גם אם דימה שמעשהו אינו אסור עקב טעות בדבר קיומו של האיסור הפלילי או בדבר הבנתו את האיסור זולת אם הטעות הייתה בלתי נמנעת באורח סביר. אלא שכאמור, אין מקומן של טענות הנאשם בגדר טענה מקדמית וכי יש וטענותיו יבחנו לאחר בירור עובדתי.

על כן, בקשת הנאשם לביטול כתב האישום בשלב המקדמי- נדחית.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשע"ז, 25 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.